

man Lov til at tage dem med hjemmefra. Jeg kan ikke se, at Beføstningen ved disse Foranstaltninger kan være saa stor. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at det var mindre rigtigt, naar man i Lovudkastet havde udeladt den Bestemmelse i Kommissionsudkastets § 27, at Skibsførere blive strafføse i de Tilfælde, hvor det kan godtgjøres, at det efter de forhaandenværende Omstændigheder maatte anses for forsvarligt, at sende Skibet til søs i usødygtig Stand, saa vedkjender jeg mig, at jeg ikke formaar at se de Omstændigheder, der skulde kunne gjøre det tilladeligt at sende et Skib til søs under saadanne Omstændigheder, at derved Mennekeliv udsættes for dødsfarlig Fare. Ikke engang det Exempel, som det ærede Medlem nævnte fra den engelske Lov, og som har motiveret den lignende Bestemmelse, der nu er falden ud her, kan for mig have noget Overbevisning i den Henseende. Jeg ser nemlig ikke, at den Omstændighed, at et Skib ikke kan blive repareret i den Havn, hvori det er kommet ved Haveri, paa nogen Maade skulde gjøre det tilladeligt, at man med Fare for Mennekeliv søger at bringe det usødygtige Skib hen i en anden Havn. Man kan tænke sig, at det bliver bugseret, at det bliver ledsaget af et Fartøj, der i Tilfælde af Forlis kunde optage Mandskabet, og man kunde ogsaa tænke sig, at Afstanden var saa kort og Veiret saa overordentlig heldigt, at man maatte indrømme, at der under de Omstændigheder ikke er forbundet nogen egentlig Fare med Skibets Udfaldelse; men at opstille i Almindelighed, at der kan være Forhold tilstede, som gjøre, at et usødygtigt Skib uden Ansvar for de Paagjældende kan føres ud under saadanne Omstændigheder, at Mennekeliv ere udsatte for Fare derved, tror jeg vilde være en overordentlig svækkende Bestemmelse for hele Loven, og jeg kan ikke se, at den vilde være forsvarlig.

Den store, levende Interesse, som Lovforslaget har fremkaldt i dette Thing fra kompetent Side, væsentlig i Retning af at tilraade dets Vedtagelse, og den Omstændighed, at de Indvendinger, der ere fremsatte i modsat Retning, dog ere fremsatte med nogen Moderation, med nogen Udfigt til, at Overenskomst vil kunne træffes, give mig Haab om, at Lovforslaget baade vil blive underkastet en grundig Underjøgelse i dette Thing, og at Behandlingen af det vil lede til et gunstigt Resultat.

Braoch: Efter de omfattende Udtalelser, der fandt Sted igaar over det foreliggende Lovforslag, kan jeg fatte mig meget kort, saa meget mere, som jeg i alt Væsentligt deler de Betragtninger, der ere blevne udtalte af den ærede 6te Landssthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) og den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds (Sesßen), Betragtninger, der hvile paa den Op-

fattelse, at det neppe kan anses for at være betimeligt i dette Dieblit at vedtage dette Lovforslag tilnærmelsesvis med de deri foreslaaede Bestemmelser. Naar den høitærede Minister nu for et Dieblit siden udtalte, at der havde viist sig levende en Interesse for en Ordning i Retning af det forelagte Forslag, vil jeg ingenlunde benegte, at der kan være et Tidspunkt, hvor en saadan Interesse ganske vist har fundet Udtryk paa forskellige Steder, men det forekommer mig dog, at der foreligger bestemte Data for, at andre Betragtninger i nærværende Dieblit gjøre sig gjældende her. Der har fundet meget stærke Udtalelser Sted her i dette Thing i Retning af, hvad jeg nylig yttrede, og i Pressen og andre Steder har jeg ogsaa fundet saadanne Udtalelser. Jeg er ikke utilbøielig til at tro, at den Blimsøllske Bevægelse — man kan maasse kalde den Agitation — der i England fremkaldte saa voldsomme Skridt, har havt den Virkning, at den engelske Regjering ganske vist, som det blev yttrret igaar, af politiske Grunde gif ind paa at indbringe et Forslag, der gif i Retning af den Blimsøllske Opfattelse, og det gjorde den paa et Tidspunkt, hvor den havde nedsat en Kommission, der kort bag efter afgav en Betænkning, som, jeg turde næsten siige, aldeles desavouerer det, som Lovforslaget gif ud paa, og tilraadede, at man maatte afviescere noget nær ved den tidligere Lovgivning. Det Arbejde, som nu her foreligger fra Kommissionens Side, er jo ganske vist et høist værdifuldt Arbejde. Man ser, med hvilken Omhu og Dygtighed det er behandlet; men det maa i høi Grad forbause, at Kommissionen ikke har afventet de Betænkninger, der meget hurtigt efter kunde ventes fra den norske og den svenske Kommission; thi jeg tillader mig at tro, at er der noget Omraade, paa hvilket en fælles Lovgivning, en skandinaviske Lovgivning, har stor Interesse, er det netop paa dette Omraade. Sagen er den, at Dønningerne fra den store Bevægelse i England ere naaede her til og have fremkaldt en Opfordring til Regjeringen om at gjøre Noget i den Retning, og Regjeringen har da sølt sig opfordret til at fremsætte et Lovforslag, men naar man som jeg dog har havt Noget at gjøre med Nhederi, og som hørende til Handelsstanden har lært disse Forhold at kjende personlig, paa nært Hold, kommer man ganske vist til den Overbevisning, at de Forhold, som skulde gjøre saadanne Love nødvendige, ikke ere tilstede her, hverken set fra den ene eller den anden Side, hverken fra Nhederens Standpunkt eller af Hensynet til Mandskabet. Det meget ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Carstensen) yttrede igaar, at Mennekeliv lod sig ikke vurdere, enhver Foranstaltning, der kunde tjene til Bevarelse af Mennekeliv, maatte man have aabent Die for og fremme. Ganske vist, Mennekeliv lade sig ikke vurdere, men der er en Grændse for det Hensyn, der kan tages. Man